Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

14de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Juli 1938 Nr. 14

Matt. 16, 5-12.

(Fra "Fredstanker".)

Hovedtanken i Evangeliet er Jesu advarsel og formaning: *"Se eder for og ta eder i vare for farisæernes og sadducæernes surdeig!"*

Farisæerne og sadducæerne hørte ofte Jesus tale om, hvor nødvendigt det er for det faldne og fortapte menneske at omvende sig for at komme i forening med Gud, for at bli hans barn og arving; men de foragted hans ord, da de paa hver sin maate stoled paa sig selv.

Men, venner, det menneske, som foragter Guds Ord, naar det lyder klart og kraftig, blir litt efter litt koldt og haardt og bittert mot den, som bærer det frem. Saaledes gik det med farisæerne og sadducæerne.

Jeg beder eder, venner, at lægge merke til dette.

For at undgaa en saadan fare er det nødvendigt at ihukomme anvisningen om den rette omgang med Guds Ord, som læses paa det første blad i vor Forklaring, naar der spørges: "Hvorledes omgaaes man ret med Guds Ord?" Og den som nu vil være saa barnlig at gjøre, som svaret viser, skal da ogsaa faa erfare, at Guds Ord er Aand og Liv og mægtigt til at gjøre mennesket lykkeligt for tid og evighet.

Farisæerne og Sadducæerne, som foragted det ord, som Jesus talte, var da heller ikke tilfredse med de forskjellige undere, han gjorde, og ved hvilke han aapenbaret sin herlighet, saa mange av folket spurgte, om han ikke var den forjættede Messias. De begjæret et tegn fra himlen av ham. Men Jesus saa, at ved denne begjæring stod satan bak dem og utspændte en snare for ham, som han senere gjorde ved apostelen Peter, der bad Jesus at spare sig for lidelsen og døden i Jerusalem. Derfor sa Jesus til dem, at de ikke skulde faa noget andet tegn end Profeten Jonas's tegn. Dette fik de da ogsaa ved hans død paa Langfredag og ved hans opstandelse Paaskedag, men vedblev dog at leve i et ubodfærdigt og vantro sind.

O, hvor satan er klok og kraftig til at holde mennesker fangne i aandelig blindhet og i forskjellige andre synder, ved hvilke baand han leder dem, eftersom han ser det tjenligt for sig. La os gi agt paa dette og ved den kraft, den Helligaand forlener i Ord og Sakramenter, vende os til korset paa Golgata, hvor der er lys og liv og frihet at faa for syndere ved at betragte Jesu saar og blod.

Jesus saa den store skade, som disse to partier foraarsaket blandt folket ved sin hykkelske fromhet og sit letfærdige liv, ved at fordunkle og svække Guds fordringer og dom i hans lov og ved at forkaste Guds Ord om naade og frelse i Jesus Kristus, den forjættede Messias. Og under billedet av surdeigen fremstillet han farisæismen og sadducæismen i deres skadelige virkninger og sa til disciplene, da de var komne til den østlige side av Genesarets sjø: "Se eder for og ta eder i vare for farisæernes og sadducæernes surdeig!" Men disciplene forstod ikke, hvad Jesus mente, og trodde, at han vilde advare dem mot at kjøpe brød av farisæere og sadducæere. De hadde nemlig glemt at ta brød med, da de for over sjøen.

O, hvor endog Jesu disciple hadde vanskelig for at fatte Jesu tanker og tilegne sig hans ord. Litt efter litt skred de dog fremi aandelig forstaaelse og troende tilegnelse av frelsens sandheter, indtil den Helligaand kom, der skulde lære dem alle ting og minde dem om alt, som Jesus hadde sagt dem. Jesus læste tankerne i disciplenes hjerter, og med kjærligt alvor betegnet han dem som litet troende; ti deres sind var mere vendt paa det legemlige brød end paa de aandelige ting.

For nu at bringe disciplene til at forstaa, at hans formaning ikke angik legemligt brød, som om baade han og de skulde være i forlegenhet for matt, fordi de hadde glemt at ta brød med, minded han dem om to bespisningsundere, som de hadde været vidner til, og spurgte dem, hvor mange kurve de hadde samlet op, da han bespiste 5000 med 5 brød, og hvor mange kurve de hadde samlet op, da han bespiste 4000 med 7 brød. Og efterat de hadde tænkt over dette, sa han til dem: "Hvorledes forstaar I da ikke, at det ikke var om brød, jeg sa eder, at I skulde ta eder i vare for farisæernes og sadducæernes surdeig?"

Da blev deres forstand oplatt, og det stod klart for dem, at det ikke var brødets surdeig, de var advaret mot, men for farisæernes og sadducæernes lærdomme.

O, hvor dog Jesus var kjærlig og trofast i sin opdragelse av sine skrøpelige disciple forat danne dem for deres høie kald i livet og for sit evige rike. Men han er jo igaar og idag den samme og vil derfor ogsaa nu i kjærlighet og med trofasthet opdrage sine børn til at fremme Guds sag paa jorden og til at bli arvinger til det evige liv. O, om alle Guds børn var villige til at la ham faa gjøre denne sin velbehagelige gjerning, hvor lykkelige de da skulde være!

Da nu disciplene kom til klarhet om, hvad det var, Jesus hadde ment med sin advarsel og formanin, sank hans ord ned i deres hjerter, og derfor ser vi av de apostoliske skrifter, at disciplene var aarvokne baade over lærens og livets renhet inden menighetene, og at de altid var vedholdende i at formane menighetene til at være aarvokne og at gi agt paa, hvad der blev lært som sandhet til salighet, og til at vaake over, at de enkelte lemmer av menigheten levet efter den sunde lærdoms form, saa at farisæismen og sadducæismen med sin falske fromhet og selvophøielse, med sin forvrængning og fornegtelse av guds ords sandheter og med sin hykkelske og ugudelige liv ikke skulde faa lov til at trænge sig ind, da endog en liten surdeig kan gjøre hele deigen sur. Og som de vaaket over sig selv og over menighetene og formanet disse til at vogte sig for farisæismen og sadducæismen i disses forskjellige skikkelser, saaledes var de ogsaa færdige til at bekjæmpe den i enhver form og paa ethvert omraade i den Helligaands lys og kraft.

Men la os nu forstaa, at Jesu advarsel og formaning til disciplene om at vogte sig for farisæernes og sadducæernes surdeig er en advarsel og formaning ogsaa til os. Og enhver, som ved omvendelse og gjenfødelse er ferenet med Gud, vil med apostelen Paulus erkjende, at der i hans kjød ikke bor noget godt. Derfor vil en saadan ogsaa være inderlig glad i Jesu advarsel og formaning og beflitte sig paa at staa paa vakt mot farisæismens og sadducæismens skadelige indflydelse og virkninger.

Broder og søster! Staar du i barnlig forening med Gud, saa du med glæde kan bære denne Jesu advarsel og formaning i dit hjerte med bøn, at den maa være baade et lys og en kraft i dit liv?

Ja, saa vil jeg bede dig, at du paa samme tid, som du vokter dig for enhver fordreining eller forkastelse av sandheter i Guds Ord, og for alt farisæisk væsen med skin av gudsfrygt, medens livet bærer præg av sadducæisk kjødelighet og letfærdighet, at du ogsaa ser til at vaake over Naademidlernes forvaltning og livets renhet i menigheten.

Hvis lov og evangelium ikke blir klar og fyldigt fremholdt i den offentlige forkyndelse av Guds Ord, saa synd og naade, frelse og salighet kan træde overbevisende frem, saa tal i stilhet og med ydmyghet og kjærlighet med den, som taler Guds Ord, om nødvendigheten av at la Basunen ha en klar lyd, og vær forvisset om, at din ydmyge og kjærlige tale ikke skal være forgjæves. Men fremfor alt maa du bede inderlig og vedholdende til Gud for din prest og andre troende i menigheten, som taler Guds Ord til menighetens opbyggelse, og Gud skal velsigne baade dig og dem med sine salige goder langt mere, end du forstaar og formaar at bede ham om.

Naar synder under forskillige skikkelser kommer tilsyne i menigheten, saa søk i ydmykhet og kjærlighet og med bøn til Gud at tale med den feilende og la apostelen Jakobs ord være dig til veiledning. Han sier nemlig: Hvo, som omvender en synder fra deres veis vildfarelse, frelser en sjæl fra døden og skjuler synders mangfoldighet.

Naar der kommer fremmede prædikanter ind i menigheten, som foregiver at ville tale til vækkelse og opbyggelse, saa undersøk deres tro og kirkelig bekjendelse. Hvis det nu er saadanne, som er bange for at stille sin bekjendelse frem paa en ukunstlet maate, eller og saadanne, som har en tro og bekjendelse, der ikke stemmer med menighetens tro og bekjendelse, saa vær forvisset om, at de, trods den tilsyneladende aandelighet, kommer med farisæernes og sadducæernes surdeig til ubodelig skade for de sjæle, som blir paavirket av dem, som og for den hele menighet. Derfor, troende venner! staa saadanne imot med den visdom og kraft, som Gud gir eder; ti det er en farens stund for eder og for alle i eders naboskap. Men kom ihu, at det aller kraftigste vaapen og vern er den ydmyge og inderlige bøn til Gud i Jesu navn om hans hjælp og beskyttelse. Og søk saa paa samme tid ved den Helligaands kraft at opelske og fremhjælpe alt det i menigheten, som kan tjene baade unge og gamle til nytte for tid og evighet, saa skal menigheten utfolde sig som en rose og vokse Herren en velbehagelig vekst.

Saa la os, venner, ihukomme at be om, at vor frelsers ord i dagens evangelium: "Se eder for og ta eder i vare for farisæernes og sadducæernes surdeig", maa ved den Helligaand staa advarende og formanende for os, saa vi altid kan holde os nær til Gud i hans rene og klare ord, og ved hans sakramenters rette bruk skal vi ved Jesus, vor frelser, naa frem til Faderhjemmet med de mange værelser.

Dertil hjælpe og velsigne Gud os ved den Helligaand. Amen.

—Pastor E. Erikson.

HUNDREAARSFESTEN

Bære frugt — bringe frugt

Vi kjender lignelsen om fikentræet hvis eier ventet det skulde bære frugt.

Vi kjender en anden lignelse, den om vingaarden, leiet ut til vingaardsmænd. Eiermanden ventet at faa sin del av vingaardens frugt.

Der er den forskjel mellem de to lignelser, at den første sigter paa det enkelte medlem av kirken, mens den om vingaarden er billede paa kirken eller kirkesamfundet.

Er du et medlem av Guds kirke? Bær frugt! Det kan ventes av dig. Du staar i vingaarden. Der findes den bedste jord. Der faar du det bedste tilsyn. Der har Herren overøst dig med velgjerninger fra den dag du ved daaben blev plantet over i hellig jord. Der har naadens regn og solskin git dig anledning til at vokse, utfolde dig og bære ædel frugt for Herren, din Gud. Har du baaret frugt i syndserkjendelse, tro, et hellig liv og gode gjerninger?

Træet *bærer* frugt fordi det kan ikke andet end *frem*bringe frugt. Det er dets natur. Og det er et billede paa den glade frivillighetens aand som hører troen til. Der er en indre trang til at bære frugt for Herren.

Alt hvad troen griper og eier, kommer til den som en gave:

Saa har Gud elsket verden at han gav sin søn. Og Sønnen, Jesus Kristus, elsket os og gav sig selv for os. I hans navn kommer syndsforladelse, retfærdighet og barnekaar til dig, fattige, hjælpeløse synder. Det er en naadegave. Du faar det alt frit, "uten penger og uten betaling." Og du faar det gjennem naadens midler. Troen selv, den som tar imot gaven, er ogsaa en naadegave fra Gud. Alt det troen holder sig til, faar den frit. Den lever og aander i den frie naade.

Det er dette som skaper frigjorte mennesker, barn og ikke træller. Det er det som skaper den glade frivillighets aand. Det vi kalder helliggjørelsens kamp, kommer av at det gamle menneske endnu hænger ved os. Det vet ikke av den frie naade; det vil fortjene syndsforladelse, Guds velbehag og evig salighet. Det vil kjøpe sig alt dette fra Gud, og da naturligvis slippe fra det saa billig som mulig. Paa den maate blir der ingen frugt, bare kjødets ufrugtbare gjerninger. Men det nye menneske bærer frugt ut av troens liv, i taknemmelighet og kjærlighet. Det bringer Gud hjerte, liv, arbeide og midler. Den troende faar. Saa gror der op i ham en trang til at gi.

Som den troende, saa kirken, de troendes samfund.

Som kirken, saa det enkelte kirkesamfund. Saaledes det er tro mot Gud, sin herre og eiermand, tro mot sin opgave, mot sig selv, bringer det frugt. Og eiermanden venter det. Han har ret til at vente det.

Se hvad vingaardens eier gjorde for den: Han plantet den, og som regelen var, der hvor den bedste jord fandtes. Han satte i den bare de ædleste vinstokker (Es. 5, 2), satte gjerde omkring, grov en vinperse, bygde et taarn og leide den saa ut til vingaardsmænd. Alt blev gjort som behøvdes for at eiermanden kunde faa frugt. Om bare de som skulde stelle med vingaarden, vilde være taknemmelige, tro og ærlige!

Vi maa tænke paa det kirkesamfund vi tilhører, et stykke vingaard, plantet her i landet for snart hundre aar siden. God jord? Ja, her var alle betingelser for at en kirke kunde leve og trives. Et frit land som vilde kirken skulde være fri og arbeide frit. Ædle planter? Ja, det var sterke, arbeidsvillige, offervillige mennesker som kom hit efter at de i det gamle land hadde lært gudsfrygt, agtelse for Guds ord og kjærlighet til kirken og dens goder. Gjerde og taarn? Gud satte dem op. Han vernet og verget den unge vingaard. Nye stykker jord blev lagt til, og vingaarden har blomstret som en Herrens have. Har der været kampe, motgange, prøvelser, saa er det Herrens gartnerkniv som har skaaret, men omhyggelig og kjærlig, for at rense, at der kunde bli mere frugt.

Saa har Gud stelt med vor kirke. Og her er vi nu hundre aar efter grundlæggelsen. Vi er i henseende planter sat i Herrens vingaard for at bære frugt til vor naadige Guds og frelsers ære. Paa den anden side er vi arbeidere i vingaarden — alle, embedsmænd, prester, menighetslemmer, unge og gamle. Alle har Gud betrodd en gave, et pund at dyrke. Alle har Gud betrodd arbeidsredskaper, gaver og midler. Han har kjærlighetens ret til at vente at vi skal bringe ham frugt. Og vi, skulde ikke vi ha kjærlighetens drift til at bringe ham frugt i den glade frivillighets aand med taksigelse for

et hundre aars velgjerninger?

—R. Malmin.

De smaa barn som bæres til daaben, kan de ha tro?

(Fortsættes fra forige nr.)

Hvad jeg præket om husker jeg ikke. Det var ingen vanskelig forsamling. Men jeg skjønte det blev drøit at skulle ta barneoverhøringen nu med det samme i denne luftfattige kirken. Derfor bad jeg presten om at ta barna de første 10 minuttene, saa jeg fik litt pusterum. Jeg nærmest sank ned paa en stol i koret. Det virket som et elektrisk støt, da jeg hørte presten si til barna: — Nu skal vi samtale om barnedaaben, jeg begynder, go saa vil biskopen avslutte." — Jeg grudde. Vanskelighetene taarnet sig op. Og det dreiet sig om nogen minutter til at utrede dem i. Men minutter i denne atmosfære, barnedaabens problem — det var paa forhaand at erklære sig sjakk matt. Hadde jeg endda ikke været saa absolut "dønn" — Jeg kunde ikke engang tænke. Nu hævnet det sig med alt det kjøret og nattevaaken.

Jeg saa paa klokken. Det nærmet sig 10 minutter. Presten var akkurat kommet henimot de brændende punkter. Jeg bad. Jeg kjendte mig magtesløs i denne situation, fysisk og aandelig. Jeg saa bare: Himmelske Far, jeg vet ingen ting, og saa begyndte jeg paa Fadervor.

Da jeg stod fremme i korstokken og barnas rækker foran mig og menigheten sortnende paa gulv, i kroker, i ganger, paa gallerier — var jeg saa dum og tafatt som nogen kan være. Jeg eiet ikke en ide, langt fra nogen plan, ikke engang et utgangspunkt. Men noget maatte jeg si. En gammel erfaring har lært mig, at i umulige situationer er det like godt at rette paa det værste. Saa sa jeg: — Men, barn, kan nu disse smaa som bæres til daaben, kan *de ha tro?* Jeg var saa sikker paa at de hadde det rette svaret færdig fra skolen og fra bøkerne. *Nei* runget det gjennem kirken, et samstemmig kor av nei. Jeg kunde faldt baklængs!

I dette forfærdelige sekund skedde der noget rart. Midt i min knock-out saa jeg to blaa barneøine over en døpefont og to butte næver som lekte med et kors. Paa et tiendedels sekund var jeg et andet menneske. Hvordan assiationene løp, vet jeg

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

Vavnelisten vokser. Det viser sig at den store majoritet iblant vort kirkefolk ikke holder Hyrden. En kvinde der samlet noksaa mange abonnenter ifjorhøst kom til presten med en liste paa 20 som ikke holder bladet og bad bladet blir sendt til dem for 3 maaneder og sa med det samme: "Aa hvor jeg skulde like at ha brakt 50 cent fra hver av dem." Dette var i en menighet. La det nu bli en kraftanstrængelse ihøst, baade av prester og andre, at faa navnelisten av opbetalt abonnenter paa Hyrden til 2000. Det kan med lethet gjøres om alle tar fat.

Distriktmøte. I dette nummer kommer beretning, baade paa norsk og engelsk, om aarsmøtet for den Norsk Lutherske Kirke i Kanada, avholdt i forbindelse med fælles møtet. Det er at haape alle vil læse det nøiagtig og derved bli bedre kjendt med kirkens arbeide. Indnu bedre kjøp aarsberetningen der kan faaes fra Augsburg Publishing House, Minneapolis, Minnn., for 60 cent. — U.

ikke. Men jeg svarte ganske rolig til barna: "Jassa, saa dere sier at et slikt lite barn ikke kan ha tro. Javel. La mig saa spørre dere om en anden ting: Kan et slikt lite daabsbarn ha en bankbok?"

Nu var barna helt paa den sikre side og formelig brølte *Nei.*

Det gik et smil gjennem mig. — Naa har jeg dere, sa jeg. Jasaa, saa en liten krop kan ikke eie en bankbok! Naa skal dere høre hvad jeg gjorde i onsdags. Jeg døbte en liten pjokk som heter Idar Bjørnar Skog. Han har en liten bankbok! Dere kan gaa ind i Vefsen sparebank og høre, saa faar dere vite det. 'Men *hvorfor* svarte dere at han og de andre daabsbarna ikke kunde ha nogen bankbok. Jo, fordi de er for smaa til det, mener dere. En bankbok er slikt som en skaffer sig ved at spare og tjene og samle, og *det* er jo et spædbarn ikke kar om. Men dere glemmer at vi kan *faa* en bankbok. Idar Bjørnar hadde faat sin. (Mens jeg var blit klar over at nu kunde jeg ikke gi mig til at samtale med barna, tiden, luften, de voksnes spænding, — alt tilsa mig at nu maatte jeg bare utføre billedet og saa slutte. Altsaa gik det videre): Og nu dere voksne som er her: Har ikke baade dere og jeg spurt os selv mange ganger: Kan Gud virkelig ta imot et spædbarn som jo ikke kan ha tro? Hvor er feilen hos os? Jo, vi anser *tro* for at være noget som vi selv præsterer. Vi blir efterhvert saapas at vi synes vi kan si at nu tror vi. Vi mener at tro er en præstation av os. En præstation som Gud anerkjender og godtar som grundlag for at ta imot os som sine barn. Naar vi altsaa blir voksne nok til at tro slik, da kan det være mening i at faa daaben. Men kjære dere, — naar er det slik med os at vi tror *nok?* Hvis jeg selv skulde ventet paa at bli døbt til jeg kunde staa frem for Gud og si: Ja, nu har jeg virkelig tro nok, nu har jeg præstert og samlet saa meget tro, at nu kan du trygt døpe mig, — ja, saa er jeg ræd at jeg slet ikke var blit døbt endda. For vel *tror* jeg. Men kan jeg gaa til Gud og si: denne min tro kan du *bygge paa?* Den er sikker grund. Den er sterk og stor. Nei, jeg vilde maattet si: ikke endda. Slik er jeg ræd at det kom til at vente til min dødsdag. For hvis et menneske skal godtas av Gud paa grundlag av sin egen præstation, det være sig nu i tro eller det være i gjerninger — hvordan skal vi da kunne bestaa? Men nu kommer Jesus og sier: La de smaa barna komme til mig, for himmeriket er deres. Det vil si: jeg gir dem himlenes rike, jeg gir dem troen, jeg gir dem i Guds haand. Kort sagt: Jesus gir dem troens gave fra Gud. Det at være barn er at kunne ta imot, aapent, uten baktanker og tvil, det at være barn er at eie mer end en vet. At bli voksen er snarest at kunne bli istand til at forskusle det en eier. Jeg begriper ikke hvor jeg skal gaa hen hvis jeg skal avkræves nogen præstation av Gud som adgangsvilkaar til hans rike. Men han er ikke slik. Han gir. Han gir tro ogsaa. Den voksne er en meget mer vrien og utryg kar for Guds rike end det lille daabsbarnet som vi bærer ind til Gud, for det voksne sind er fuldt av motstand og fiendtlighet mot Gud. Han forkaster os ikke allikevel. Men skulde det være *lettere* for Gud at gi sin gave til et slikt sind end til det lille barn? Nei, vi maa lære om igjen hvad *tro* er for noget, før vi kan snakke videre om barnedaaben og forstaa det ret. Tro er ikke min præstation, tro er Guds gave til mig i Jesus Kristus. Og nu barn, si mig, synes dere vi kan gaa til Gud med spædbarn og døpe dem ind til Guds rike?

— Ja, svarte de, varmt. Det var saa stille i kirken at jeg bare hvisket Amen. Det var høit nok allikevel.

Saa længe jeg lever kommer jeg til at huske det jeg lærte av Idar Bjørnar Skog.

Rapport.

Den Norsk Lutherske Kirke i Kanada holdt Distrikt møte i Minneapolis den 11te Juni 1938. En-og-tyve prester og en delegat var tilstede.

Møtet var aapnet med salmesang, No. 12: 1—3 (I Aarsmøtets sang bok) Andagt av Pastor P. Lerseth, I Peters Brev det andet kapitel.

Dr. Iversen erklæret møtet aapnet i den treenige Guds navn. Foreslaat, understøttet og antat at de følgende optages som raadgivende medlemmer av dette møte: Pastor J. J. Akre, Pastor O. J. Wagnild, Pastor R. Jothen, Missionary Palmer Anderson, og T. Ostrem.

Foreslaat, understøttet, og antat at vi optager Kandidat Milo E. Lee og George Evenson i distriktet, og derved ogsaa gir dem stemmeret ved dette møte.

Foreslaat, understøttet og antat at vi tilsidesetter de vanlige regler og utelater bruket av nominations komite.

Dr. Iversen gav saa sin indberetning.

Foreslaat, understøttet og antat at denne rapport blir godkjendt.

Hudreaarsfesten og indsamlingen blev da drøftet. Pastor K. Bergsagel, Distriktets Direktør for Indsamlingen og Dr. A. J. Bergsaker og andre talte i saken.

Foreslaat, understøttet og antat at indsamlingen i Kanada maa fuldføres før den 15de Oktober.

Sagen blev saa videre drøftet.

Foreslaat, understøttet og antat at avslutte denne sak og gaa over til distriktets forretninger.

VALG AV EMBEDSMEND.

Board of Trustees.

Foreslaat og understøttet at sekretæren kaster møtets stemme for Pastor H. T. Egedahl og Bennie Anderson som medlemmer paa Board of Trustees.

Sekretæren kastet møtet stemmer for Pastor H. T. Egedahl som Medlem av Board of Trustees paa tre aar. Pastor H. T. Egedahl blev valgt.

Sekretæren kastet møtets stemmer for Bennie Anderson som medlem paa Board of Trustees for tre aar. Bennie Anderson blev valgt.

Board of Education.

Pastor J. B. Stolee, gjenvalgt paa tre aar.

Pastor B. O. Lokensgard, gjenvalgt paa tre aar.

Board of Management, Outlook College.

P. G. Hendricks, gjenvalgt paa tre aar.

Pastor O. J. Marken, gjenvalgt paa tre aar.

Pastor J. T. Dahle blev valgt til at utfylde Pastor J. A. Berges termin som utløper om to aar.

Pastor K. Bergsagel valgt til at utfylde Oscar Bergs termin som utløper om et aar.

Board of Home Missions.

Pastor A. M. Vinge, gjenvalgt paa tre aar.

Mr. Ole Kirkwold, gjenvalgt paa tre aar.

Pastor M. Aandahl, valgt paa et aar.

Member of Home Mission Council of the American Lutheran Conference.

Pastor B. O. Lokensgard, valgt.

Redaktør for Hyrden.

Pastor H. L. Urness, gjenvalgt.

Forretningsfører for Hyrden.

Josef Haave, gjenvalgt.

Hjælperedaktør for Lutheran Voice.

Pastor J. T. Dahle, gjenvalgt.

Foreslaat og understøttet at Distriktet godgjender valget av Ole Kirkwold som medlem av Board of Charities, som var valgt av fallesmøtet. Antat.

Foreslaat og understøttet at Pastor Odland møter med missionskomiteen ved dette møte. Antat.

Foreslaat og understøttet at de som ønsker bruket av Hundreaarsfest Filmen underetter Pastor A. M. Vinge ved dette møte. Antat.

Pastor A. K. Odland gav rapport angaaende indremissionen.

Foreslaat og understøttet at den rapport antages. Antat.

Det blev foreslaat og understøttet at Distriktet udtrykker sin tak til Pastor A. K. Odland for hans lange tjeneste paa Indremissions komiteen. Dette blev antat ved reisning.

Pastor H. L. Urness læste en rapport fra forretningsføreren for Hyrden, Josef Haave, og paa samme tid gav nogle bemerkninger om Hyrden. Foreslaat og understøttet at denne rapport blir godkjendt. Antat.

Sagen angaaende Lutheran Voice blev drøftet.

Foreslaat og understøttet at møtet midlertidig hæves for at sammenkaldes av formanden.

—*A. M. Vinge,* Sekretær.

Tak.

"Takker Herren ti Han er god og Hans miskundhed varer til evig tid." Som mine mærmeste venner kjender til var jeg indlagt paa hospetalet i Saskatoon. Min sygdom var kræft — og jeg var meget syk. Jeg maatte ta radium behandling og alene de som har gaat igjennem det vet hvad det betyder. Saa kom den fjerde Mars. Sykepleieren kom for at gjøre mig ferdig for operations bordet. "Nei idag maa jeg faa ligge ifred," sa jeg. "Det er nu firti aar siden jeg stod som brud — Idag er det for mig en helig dag." Hun drog pent paa smilet og gik.

Ut paa eftermiddagen kom hun igjen med en stor "cake" prydet med perler og sølyblader. Jeg har aldrig seet nogen kake saa pen, og ønsket mig tillykke med dagen. Det var naturlikvis umuligt for mig at spise alt det. Saa blev det spandering paa andre syke. Men nogle store stykker maatte jeg gjemme for min trofaste mand som sat ensom hjemme. Saa kom pastor Lokensgaard med sine gode ønsker. Han fik ogsaa smake paa brudekaken. Han er en regelmessig og velkommen gjest. Jeg var saa lykkelig at jeg maatte synge mange salmer.

En kvinde læs for mig av Hyrden om de to kvinder som samtalte om matstellet. Hun var isandhed en troende kvinde. En kort tid derefter la hun sig ned. Jeg la merke til nogle underlige træk i hendes øine. Hun hadde sovnet ind med aapne øine sødt ind i Jesu arme.

Jeg vil paa min mands og mine egne vegne takke alle baade i Dahlton og Saskatoon som har været snille med en stakkar synder som mig.

—*Mrs. Ole Peterson,* Dahlton, Sask.

Melkor Oyen's begravelse.

"Salige er de, som er budne til Lammets bryllups-nadver." Aab. 19, 9.

Det har vakt adskillig opmerksomhet at saa mange her i midtre Alberta iaar har mødt en hurtig død. Det er jo dog ikke saa ondt, naar kaldet kommer til dem som har tatt imot indbydelsen, og bare venter paa timen.

Melkor Øyen var født den 28de Nov. 1872 i Øvre Rendalen i Norge av forældrene Anders Anderson Øyen og Gjertrud Gjermundsen (Ne Undset).

Han utvandret høsten 1891 til Amerika og arbeidet en tid i Ashland, Wisc., paa sagmøller o. lign. Senere tok han "homestead" ved Rugby, N. Dak., og oparbeidede sig der en god farm. I aaret 1905 reiste han tilbake til Norge, hvor han tilbrakte 5 aar, idet han solgte farmen i N. Dak.

I 1910 giftet han sig med frk. Berntine Bolstad, Øvre Rendalen og drog atter til Amerika, denne gang til Alberta og slog sig ned paa det sted som senere fikk hans navn Oyen. Her fikk de sig et vakkert hjem, og som en dyktig farmer gjorde de det bra gjennem aarene. Her var han da ogsaa medlem av den norsk-Lutherske menighet.

Men i 1926 droges han atter tilbake til Norge, og tænkte vistnokk paa at slaa sig tilre i gamlelandet. Han solgte farmen, tok sin hustru og søn med sig; de skulle se Norge igjen like til Nordkap; men "Sunny Alberta" drog dem atter til sig, og snart var den utrættelige Østerdøl tilbake; denne gang kjøpte han sig land i Lavoy, 15 miles sydøst fra Vegreville.

Her som paa de andre steder vandt han sig respekt og venskap ved sin retskaffenhet og arbeidssomhet.

Saa kom den 20de juni, da han pludselig blev kaldt bort; kom ind om morgenen for en drik vand, fikk ondt for brystet, la sig ned og sov ind.

Den 23de blev det stille i Lavoy; der blev kirketid, Den Lutherske prest var kommen ut fra Edmonton, Mr. Brown fraVegreville med kisten; saa kom enken og sønnen og en stor flokk venner. Presten minnet om det lysende haap, som de troende har og om gjensynets store dag, da det som var forsvinner i den store herlighet hos Herren selv. 1ste Tess. 4, 13-18.

Stille gled da det lange følge fra Lavoy til Vegreville, hvor jordpaakastelsen blev forstatt.

En hjertensgod egtefelle var han, og sønnen Barney savner sin kjære far. Det var ogsaa rørende at se avdødes gjenlevende bror Simon, som ikke kunne holde sin varme haand fra at gi sin hensovede bror et kjærlig strøk over den kolde kind. Velsigne være Mr. Oyen's minde.

Maatte vi, som vor elskte Frelser har bedt oss, ogsaa være rede, naar kaldet kommer. I Jesu Navn.

—*S. Wessel.*

Gaver Mottat Ved Bethania Hjemmet, Bawlf, Alta. Fra April 1937 — April 1938.

Fra Mrs. P. Sorken, Chavin, Alta. 2 pr. putvær, 1 dusin haandklæder, 3 sengetæper, 2 lakener og 2 kvilter. Mrs. Halvorso, Ponoka, Alta. Grønsaker. Mr. August Stenvig, Eckville, Alta. Mand's uldtrøie. Mr. og Mrs. O. C. Berg, Preeceville, Sask. 1 Bomuldstæppe, 10 yds. bomuldstøi, 10 yds. haandduget øi. 2 smaa duker. Luth. Kvindeforening, Leroy, Sask. per Mrs. T. Johnson, 1 bomuldtæppe, 1 sengetæppe, 2 par putevær og 3 par haandduker. Venner ved Millet, Alta. 1 Sengetæppe, 1 blænket og 2 haandduker. Vang Kvindeforening Millet, Alta. Lommetørklær til alle de gamle ved hjemmet som julegave. En pakke med putevær, haandduker og tøi, sent av Mrs. Julius Fremstad. Scandia Kvindeforening, Hendon, Sask. 1 pakke sent av Mrs. C. Erickson. Mrs. A. Edwardson, Seven Persons, Alta. 1 Bomuldstæppe, 2 par putevær, 2 lakener og en duk. Mrs. A. Rundestvedt, Medstead, Sask. 1 par uldstrømper. Nut Lake Kvindeforening, Rose Valley, Sask., sent av Mrs. R. R. Hanson. 1 dusin haandklæder, 3 par putevær, 2 sengetæpper, 2 lakener og 2 bomuldstæpper. Miss Sarah K. Hagem, Wynyard, Sask. En gave.

TIL MINDE.

Til minde on: Mr. Lingjerde fra past. B. Ostrem og Ven $4.25; Bert Heggerud fra Vang Kvindefor, Millet, Alta. $3.00; Mrs. S. Breton fra past. Ostrem og Venner, $4.00; K. L. Johnson fra Edberg Kvindefor. $5.00; H. B. Lomness fra Venner ved Armena, Alta. $3.00; F. Qually fra Bethesda Luth. League, Wilcox, Sask. $3.00; Braudvold fra Mr. og Mrs. Braundvold, Macoun, Sask. $3.00; Mrs. Lena Bergh fra Mr. og Mrs. Ronning, Camrose, Alta. $1.00.

(Fortsættes)

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in July 1938

Wisdom.

By Rev. Iver Iverson.

"Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom."—Prov. 4: 7.

By this is not meant some little, shallow, utilitarian knowledge of how to get along in the affairs of life. That may be called smartness, but it is hardly wisdom. Wisdom means a fundamental knowledge of the nature and purpose of life. "The fear of the Lord is the beginning of knowledge," the first element without which all other knowledge becomes useless. It is the fool who has said in his heart that there is no God. "A scorner seeketh wisdom and findeth it not."

Wisdom is today thought of as something secular, which has nothing to do with religion. Religion is supposed to belong to the realm of the feelings. A misunderstanding of certain Biblical terms may have contributed toward this. The modern man feels with his heart and thinks with his brain. The ancient man thought with his heart and felt with his bowels. That is the reason for expressions like, "As he thinketh in his heart so he is;" and "bowels of compassion." In some passages where the old English version has "heart", the revised has "understanding." When God says, "My son, give me thine heart," He means give me your thinking. Begin to think My thoughts instead of your own thoughts!

No thinking is disinterested. It is aimed at something and motivated by certain interests. If those interests are narrow and selfish—and we are naturally narrow and selfish—our thinking will be limited to the accomplishments of the interests of our person or our group. God is love. Therefore He is universal, self-sacrificing benevolence. When men through redemption learn to think the thought of God as revealed in His Word, selfishness will disappear. The little stupid selfishness which mars human life will disappear and men will become truly wise.

Religious faith is not an arbitrary assumption. It is a confidence based upon a knowledge of God as He has revealed Christ. It is the highest wisdom, for he who knows God knows the fundamental nature of the universe and the purpose of life on earth. Thus life gets sense and meaning. The materialism of our day has reduced consciousness and personality to a meaningless accompaniment of certain material processes. It has voided human life of meaning and purpose. This is the reason for the profound pessimism of our day. When man has nothing to live for he naturally loses hope. But Christianity is not pessimism. It is profound optimism, because it gives us God. And God gives meaning and purpose to life.

Report of the Canada District Meeting held in Minneapolis, Minn., June 11, 1938.

The District Meeting of the Norwegian Lutheran Church of Canada was held in Central Lutheran Church, Minneapolis, Minnesota, June 11, 1938. 21 pastors and one lay delegate were present.

The meeting was opened by singing hymn No. 12: 1-3 (Convention Hymn Book). Devotions were conducted by Rev. P. Lerseth, 1. Peter, Chapter 2. Dr. Iverson declared the meeting opened in the name of the Triune God.

Moved, seconded and carried that the following be made advisory members: Rev. J. J. Akre, Rev. O. J. Wagnild, Rev. R. Jothen, Missionary Palmer Anderson and T. Ostrem.

Moved, seconded and carried that we accept Candidate Milo E. Lee and Geo. O. Evenson into the district, thus making them voting members of this convention.

Moved, seconded and carried that we depart from the general rules by waiving the use of a nominating committee.

Dr. Iverson gave a report.

Moved, seconded and carried that the report be adopted.

Discussion regarding the Centennial. Speakers: Rev. Bergsagel, District Director, Dr. A. J. Bergsaker, General Secretary, and others.

Motion made, seconded, and carried that the canvass in Canada be completed by the 15th of October.

A discussion on the Centennial followed.

Moved, seconded, and carried that we leave the Centennial discussion and proceed with the District business.

ELECTIONS.

Board of Trustees: Moved and seconded that the convention instruct the secretary to cast the unanimous ballot for nominees Rev. H. T. Egedahl and Bennie Anderson. Carried.

The Secretary cast the unanimous ballot for Rev. H. T. Egedahl on the Board of Trustees for a term of three years. Rev. H. T. Egedahl was elected.

The Secretary cast the unanimous ballot for Bennie Anderson on the Board of Trustees for a term of three years. Bennie Anderson was elected.

Board of Education.

Rev. J. B. Stolee, re-elected, 3 years.

Rev. B. O. Lokensgard, re-elected, 3 years.

Board of Management, Outlook College.

P. G. Hendricks, re-elected 3 year.

Rev. O. J. Marken, re-elected 3 years.

Rev. J. T. Dahle to fill J. A. Berge's term, 2 years.

Rev. K. Bergsagel to fill Oscar Berg's term, 1 year.

Board of Home Missions.

Rev. A. M. Vinge, re-elected, 3 years.

Mr. Ole Kirkwold, re-elected, 3 years.

Rev. M. Aandahl, 1 year.

Member of Home Mission Council of the American Lutheran Conference.

Rev. B. O. Lokensgard, elected.

Editor "Hyrden".

Rev. H. L. Urness, re-elected.

Business Manager.

Josef Haave, re-elected.

Assistant Editor of "Lutheran Voice".

Rev. J. T. Dahle, re-elected.

Motion made and seconded that the district approves the election of Ole Kirkwold on the Board of Charities of the N.L.C. of Canada by the General Church Convention. Carried.

Moved and seconded that Rev. Odland serve on the Home Mission Board meeting when it convenes at this convention. Carried.

Moved and seconded that those who wish the Centennial film see Rev. A. M. Vinge during the convention. Carried.

Rev. A. K. Odland reported on Home Missions. Moved and seconded that this report be adopted. Carried.

A rising vote of thanks was tendered Rev. A. K. Odland for his long service on the Home Mission Board.

Rev. H. L. Urness read a report from the Business Manager of Hyrden, Mr. Josef Haave, and made some remarks about the paper.

Moved, seconded and carried that the report be accepted.

Discussion in regard to the Lutheran Voice followed.

Moved, seconded and carried that we adjourn subject to the call of the chair.

—*A. M. Vinge,* Secretary.

THE SPIRIT OF GRATITUDE

By DR. O. A. TINGELSTAD, President of Pacific Lutheran College, Parkland, Wash.

If the old country school director had lived till now, he would have been about a hundred years old. Like our church is now doing, he would have been completing his centennial in America. When he was nearing seventy, in the middle nineties, the newly created Oregon school district of which he was a director obtained a flag, new and large and beautiful, and appropriate ceremonies marked the first hoisting of this flag on the schoolhouse flagpole. The old country school director was there, filled with the spirit of gratitude, for he was a Civil War veteran, who had fought for that flag and for the Union it represents. It remains an unforgettable and heart-warming memory that he sang for the children of that country school, in quavering and manly voice, surcharged with heart's emotion, his song with this refrain:

"A thousand years, my own Columbia!
It is the glad day so long foretold!
It is the glad day whose early twilight
Washington saw in days of old!"

Norwegian Lutherans, that is, American Lutherans of Norwegian birth or descent, have by the grace of God unfurled and held high the banner of our Lord and Savior Jesus Christ in organized church work in these United States of America for nearly a hundred years. As our church people of today view the record, their hearts, too, thrill with emotion; they become possessed of the spirit of gratitude and, with centennial thankofferings in their hands, "praise God from whom all blessings flow." They have these gifts to bring, because in God-given faith they have asked of the Lord; with the eye of faith they have seen His glory in the record of his faithfulness through these hundred years; with renewed courage they face the day or days of grace yet to come.

*

How deeply serious are these people, and how easy it is to misunderstand them and to underrate the strength of their faith! The doleful mutterings of the treacherous tongue in moments of weakness are frequent traitors to the true emotions of an embattled Christian heart. God forgive us our unguarded words and our hasty judgments! The magnificent response to the Centennial Appeal is quite in line with the inner heart-life of God's people, serious in their religion and close to God in their dependence upon Him. A memory from drought-stricken North Dakota in the very depth of the depression comes to mind. There were overnight transient guests in the prairie home of a tenant farmer family. At the breakfast table the mother suddenly knelt in prayer. Father, children, guists, all followed. Round about throughout that Northwest region were grasshoppers, drought, despair. But in that kneeling mother's prayer was no note of complaint, but instead a deep spirit of gratitude: gratitude to God for life, for health, for hope, for the new day of grace, for some ability to share and to serve and to seek the Father's will.

In such people is the true spirit of gratitude.

Through such people is this spirit revived and developed in others.

Of such people — God-made — does the Holy Ghost build His Church.

How glad we should be that our church, in spite of great financial difficulties, kept the ministry of Home Missions among these people.

Our Norwegian people do not wear their heart on their sleeve. Perhaps if you stay over night in their home you will find their secret heartchamber, open with reverence to God.

*

The spirit of gratitude will enfold our young people in prayer for them and for those whom they may win for Christ. After all, humanly speaking, the immediate future belongs to the coming generation. The indebtedness which our church is paying off through the Centennial Campaign was really an investment in Christian civilization for the children of today and of tomorrow. What humble Christian can have watched our young people at a Young People's Convention, at a Bible Camp, or at the Chapel exercises of one of our Christian schools, without thanks to God in his heart? To whom has a gracious Giver of all good gifts given a finer, healthier, more promising and more hopeful next generation than to our people? In reverence and humility be this question put and answered.

And what about the little children, catechism in hand, and their spontaneous missionary work among neighbors and playmates? "A little child shall lead them." "Out of the mouth of babes and sucklings hast Thou ordained strength." "Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven." If we shall hope to win a million souls through our gifts of a million or more dollars, shall we, in our proper and deep concern for the hardened sinners, overlook the children and the young people? God forbid. "Suffer little children to come unto me," says the Savior, "and forbid them not; for of such is the kingdom of God." As a mother lives for her children, so will a grateful church nourish her children in a spirit of heartfelt gratitude with a deep sense of special responsibility. Surely a successful Centennial campaign will mean a more vital concern for Christian education.

*

The writer of these lines broke his hip on Armistice Day last and spent the winter flat on his back, one hundred forty-nine days in a cast, one hundred ten of them in a hospital. There he experienced anew the truth of God's promise, "As thy days, so shall thy strength be." And he saw the human parade go by. There, in sickness and tragedy, were evident the consequences of sin aplenty. There was manifest the ministry of mercy. There came the servants of the Lord with God's Word, with cheer and comfort, with prayers for strength, for patience, for surrender to the Lord, with gratitude for God's promises and with joy in His salvation. There was abundant and daily evidence of the wide sweep of Christian love and sacrificial service of fellow men. God was working, directly and indirectly, through His Church, whose ministry of mercy is sustained through the spirit of gratitude.

Especially striking was the contrast between the selfishness of sinful man and the patience, cheerfulness, and courage of those under the influence of the Spirit of Christ. God alone knows the hearts; but certainly the ever cheerful, sunshine-spreading crippled boy from Texas, the gentle, kindly, patient, blind old man under operation for cataract, the kind and self-effacing nurses, the conscientious physician, and many others cannot have been far from the kingdom of God. What an opening is here for unselfish, sincere, grateful work for the perpetuation and advancement of God's kingdom! The head nurse on the floor was born in China, daughter of a medical missionary, herself a faithful church worker and a daily reminder of the church's effort to bind up the wounds of the heathen and to bring the light of the gospel to the ends of the earth.

Daily are the issues of life and of death before us. The miracle of new life, the joy that a child is born, contrasts sharply with the last breath of the dying, the silent removal of the frame returning to dust. The supreme importance of "the peace that passeth all understanding" becomes vivid as the moment of death approaches: "I, even I, am He that blotteth out thy transgressions for my name's sake, and will not remember thy sins," saith the Lord.

*

Out of the contemplation of the faith of our fathers, in the spirit of gratitude to God and, under God, to these Lutheran fathers, rises the same entreaty that met our fathers out of God's Word: *Let us love Him, for He loved us first.* The outcome of the Centennial campaign gives new emphasis to Christ's missionary command and to His mandate: "Render unto God the things that are God's." We believe in one true God, Father, Son, and Holy Ghost. To God the Father, our Maker, for the gift of life, let us help conserve life for others; for protection and care, let us give care to others; for His saving love (John 3: 16), let us tell the story to others; for sonship with God, let us reveal the Father to others through Christ. To God the Son, our Redeemer, for His sacrifice for sin, let us sacrifice for His cause; for forgiveness of sin, let us give brotherly love; for closest friendship, let us "be a friend to man"; for life eternal, let us glorify the cross. To God the Holy Ghost, our Comforter, for the light of faith, let us be loyal to the heavenly vision; for the revelation of the truth, "let there be light"; for comfort in trials, let us bring comfort to others; and for prayer's sweet communion, let us invite others into fellowship with all the saints.

Some such program is possible for our church, not because of any merit or worthiness in ourselves, but because of the grace and promises of almighty God. Some such program will, we confidently believe, be the continuing outcome of the Centennial campaign of the Norwegian Lutheran Church of America, dedicated anew to the promulgation of the soul-saving gospel of Jesus Christ and to service of God and man in that spirit of true and humble gratitude which every penitent ond forgiven sinner knows in his inmost heart.

To God alone the glory!

According to His Thoughts.

It is said that a friend once asked the great composer, Haydn, why his church music was always so full of gladness. He answered, "I cannot make it otherwise; I write according to the thoughts I feel; when I think upon my God, my heart is so full of joy that the notes dance and leap from my pen; and since God has given me a cheerful heart, it will be pardoned me that I serve Him with a cheerful spirit!'

—*Unknown.*

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Excerpts from President's Message.

Dear Co-workers:

We are again assembled in convention, the twelfth general convention of the Women's Missionary Federation. The first twenty-one years of her existence have been completed. And so many evidences of a Father's loving care! We bow before Him gratefully, and give thanks for His guidance and blessing in our work down through these years. As the future opens before us, may we not only enlarge upon our present task, but may we also discover new paths of usefulness and look ahead with greater vision, too, that we may accept the opportunities which are ours—ever keeping before us the same goal: the coming of God's Kingdom in the hearts and lives of others.

Our Convention Theme.

It must be with prayer in our hearts that we meet the challenge of our convention theme, "Faithful Builders." As you and I look back into the very early years of our history, we gratefully think of those women who "had a mind to work" that there might be a strong foundation upon which we, the coming generation, might build. Disappointments and discouragements could not dampen the courage, the energy, and the passionate desire of these pioneer women to serve the Lord and the church for they had joy in service. We, too, may have that joy in service, and we, to,, have disappointments and discouragements. Are we easily overcome by them so that our work is hinderede or have we that same courage, energy, and sincere desire to serve the Lord and that implicit trust which was theirs? They realized the needs of our Christian institutions of learning, the needs of our Home and Foreign Mission fields, and of the Charities of our church. Their souls were fired with the desire to help. Do we see the need, the growing need, in all our church activities and are our souls fired with the desire to help in the measure that God knows we can? "God never requires of us what we are *unable* to do, but He often requires of us what we are *unwilling* to do."

Christian Stewardship.

"Freely have ye received, freely give."

To raise funds is not the great aim of our work, yet the material gain is necessary to carry on the work of the Lord. In the final accounting for the biennium, our contributions show a marked increase. We are happy about that! May it help us to gain the more important aim of our work, that of gaining souls for God's Kingdom!

Literature—News Bulletin—Reading Project.

One of the very valuable results that has grown out of the work of the W.M.F. is the growth in knowledge about the work of the church. This has come in a large measure through the Literature Committee and the Reading Project which is steadily gaining new interest. The *News Bulletin,* which is sent to all Ladies' Aid presidents gratis, and to others for the small sum of twenty-five cents a year, is a point of contact with all the W.M.F. and L.D.R. groups. The subscription price covers only a small part of the cost of publication. Therefore, the publication of the *Bulletin* is dependent on the ten cent per capita dues as is the printing and distributing of all our literature. Your per capita dues mean greater services, not only here at home, but on our Foreign Mission fields too. And we earnestly pray that God's work also through this channel may take effect in many hearts there.

March of Faith.

"A Centennial Day" with a Centennial program each year has been recommended for our societies at which time the pledge for that year may be raised. Let us share in the bringing of a Thank-Offering in 1943 that will be a credit to us and glory to God. The Psalmist asks: "What shall I render unto the Lord for all His benefits toward *me?*" Psalm 116: 12. The answer lies with each one of us.

Our Departments.

Personal gifts of love! May our hearts respond openly to that blessed part of our giving. Let us remember that the Thank-Offering now is shared by two—Christian Education and Charities. So let us try and make our gifts really felt in both departments.

Seed-bed of Living, Active, Loving Service.

"The destiny of the church lies around the hearthstone."

A neighbor once asked a mother, "Do you do any literary work?" "Yes," she replied. "I am writing two books." "Oh, what are their titles?" "John and Mary," she answered. "My greatest work is to write upon the minds and hearts of my children the lessons that they will never forget."

And in just *that* our Christian Nurture Department aims to be helpful to mothers and to fathers in keeping the little ones "close in the arms of Jesus," helping them as they grow up by example, teaching and praying for them. An old negro pastor once said, "You can't lead where you ain't goin'." Let us inscribe upon the walls of our homes, and engrave upon the hearts of those who dwell within these walls: "Christ is the Head of this house, the Unseen Guest at every meal, the Silent Listener to every conversation." In these times when the very integrity of our homes is attacked on all sides, let us as Christian women do all in our power to combat the present day evils that are threatening our homes, our church and our country. Anything that interferes with the home should be of grave concern to us. Let us interest ourselves wholeheartedly and prayerfully in the activities of the Christian Nurture Department. This department wants to be of help in the most important and sacred duty—that of building and maintaining Christian homes.

Appreciation.

As we go into the new biennium, may we bring with us from the old, only the best of all our past experiences. True, there are many mistakes in the past. May God bless what He can of our humble services and forgive us the rest. With Him may we move confidently onward.

Through this convention, may our thinking be directed into channels which lead into the field of ever increasing service and efficiency for Christ and His church. May we be strengthened to our tasks that await us when we return to our homes, our church and our *local society*—that group in our congregations which is the real source of whatever success there may be for the work accomplished as a Federation. Through Him may wereceive faith, courage, and determination to carry forward the tasks that are entrusted to us as women of our Women's Missionary Federation.

Yours in the Master's Service,
VALBORG GREEN HOLSTEAD.

The W.M.F. of the Saskatoon Circuit

held their 18th annual meeting in Green Valley, Rev. Berge's charge, on July 2, 1938.

Devotional was held together with the men, as usual.

After which the Ladies all assembled in the church parlors.

Our president, Mrs. Riggle, opened the business meeting by extending a hearty welcome to all.

The secretary's and treasurer's reports were read and approved.

The Credential Committee were Mrs. O. Berg and Mrs. K. Farden.

Nominating Committee were Mrs. Berge, Mrs. Brun and Mrs. Dahle.

The Credential Committee reported 18 delegates and 6 visitors.

The nominating Committee submitted their candidates.

The following officers were elected:

President, Mrs. Riggle; Vice-President, Mrs. H. Dahlen; Secretary-Treasurer, Mrs. C. Hanson; Mission Box, Mrs. Dahle; Thankoffering, Mrs. Hauge; Cradle Roll, Mrs. Torgerson; In Memoriam and Life Membership, Mrs. Ulven; Historian, Miss Anderson; Librarian, Mrs. H. Larson.

Our District President Mrs. Thvedt, was with us. Gave inspirational talks on the various departments.

Mrs. Hendrickson read a paper on the History of the Sask. River Ladies Aid. It was good and inspiring.

The president urged all the aids to have their history written and sent to our Historial, Miss Agnes Anderson, Langham, Sask.

The business meeting adjourned. The Lord's Prayer was prayed in unison. After which the ladies of Green Valley served cake and coffee. We all enjoyed the afternoon very much. Thanks are due the Green Valley ladies for their kind hospitality.

(To be continued.)

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Socials in Luther League Work.

(Continued from last issue)

There are many forms of amusements that will serve as wonderful recreations, but as Christian young people we need to be aware of the fact that there are many kinds of amusements that are dangerous. We should not take part in amusements that will cause injuries to the body, mind, or soul because we are God's creatures. Every part of our being belongs to Him. Our health, also, is a gift from God, and to be blessed with good health is something that we all should be thankful for. In our choice of amusements we must also show consideration for others. There may be many things that we feel we could do with a good conscience that others could not do except with a guilty conscience. Therefore, we should not take part in anything that will cause offense to others. Paul makes reference to this fact when he says: When ye sin so against the brethren and wound their weak conscience, ye sin against Christ. Wherefor, if meat make my brother to offend, I will eat no flesh while the world standeth, lest I make my brother to offend. 1 Col. 8: 12—13.

In our choice of amusements we must also carefully consider what is the Will of God. We cannot, of course, take part in anything that we know is against the will of God, therefore, we need to meditate prayerfully on such passages as: 1 Cor. 8: 13; 10: 31; Col. 3: 17.

If we seek diligently and prayerfully for a knowledge of God's will, we shall find it. God has promised us that the Holy Spirit shall lead us into all the truth. The statement has been made many times: "I think a Christian can go anywhere." But, is that the question in our troublesome amusement problem. Anyone will admit that a Christian can, or may go anywhere. It has been told that a party of friends once went to explore a coal mine. One of the women insisted on wearing a white dress; her friends tried to persuade her not to, but with no avail. Finally she asked the guide. The answer came, "Certainly there is nothing to keep you from wearing a white dress into the mine, but there will be considerable to keep you from wearing one back." What then, is the real question that confronts us in amusements? Is it whether or not this or that is bad in itself? Is it whether or not some good people do certain thing? Isn't it rather whether or not the indulgence in any manner unfits me to be a Christian in my thoughts, deeds, and devotions.

Too often we find young people asking themselves the question: "What can I do in the line of amusements as a Christian?" Is that the question after all. Is not the question this, "What do I want to do as a Christian? Let the question revolve rather around a want than a can. More and more the Christian should grow in the Christ life to the point where his grief and repentance over his sins centres rather around the fact that his heart is such that he wants to do things which are consistent with the Christian life, than the fact that he finally does them. God judges by the heart. On the other hand we must not for that reason take consolation in our weakness, for the world knows us and judges us by our fruits. Don't build up for yourself a pyramid of do's and don'ts. There is no joy in a Christian life which is built around do's and don'ts. The life which is truly built on Christ will come to the point in temptation where it asks as Joseph did, "How shall I d othis great wickedness and sin against my God."

After all, young people find themselves everyday in situations and predicaments where decisions must be made, and made quickly. We only know of one rule, and that is best demonstrated by a story.

There was once a little girl who one day was walking along a riverbank hand in hand with her father. Frequently the girl would stoop down an pick a flower. Suddenly her father realized that she was gradually pulling closer and closer to the brink of the riverbank. She was told not to go there, and she asked why. Then her father took her around where she could see where the swirling water had cut out the underbank. Then she could see the danger, but still she asked: "How many flowers can I pick." The father answered, "You may pick as many flwoers as you can pick without letting go of my hand." That is our answer. We may pick as many of those bright looking flowers in the world of recreation and amusement as you can pick without letting go of God's hand. When we venture into territory where He cannot go, we must go alone, and that is the danger zone.

Let not amusements and recreations have the uppermost place in our lives, so that God's word, devotion, and prayer be neglected. Channing says very truthfully. "Innocent amusements are such as excite moderately and are accompanied by a consciousness that life has a higher end than to be amused. Amusements are to religion like breezes of air to a flame of fire. Gentle ones will fan it while strong ones will put it out.

(To be continued)

Comments

"Fret Not"

Psalm 37: 1.

This to me is a Divine Command; the same as "Thou shalt not steal." Now let us get to the definition of fretting. One good definition is, "Made rough on the surface." "Rubbed, or worn away"; and a peevish, irrational, fault-finding person not only ears himself out, but is very wearing to others. To fret is to be in a state of vexation, and in this Psalm we are not only told not to freet because of evildoers, but to fret not in anywise. It is injurious, and God does not want us to hurt ourselves.

A physician will tell you that a fit of anger is more injurious to the system than a fever, and a fretful disposition is not conducive to a healthy body; and you know rules are apt to work both ways, and the next step down from fretting is crossness, and that amounts to anger. Let us settle the matter, and be obedient to the command, "Fret not."

Overheard in an Orchard.

Said the Robin to the Sparrow:
"I should really like to know
Why these anxious human beings,
Rush about and worry so?"

Said the Sparrow to the Robin:
"Friend, I think that it must be
That they have no Heavenly Father
Such as cares for you and me."

—*Elizabeth Cheney*
(From *Streams in the Desert.*)

The answers to the May Bible Questions are printed in this issue. No new questions will be given for the present. The questions will be started again a little later. It is encouraging to see the list of names, and to read the comments that follow the answers sent in. It seems that the Lord is blessing this humble service.

Correct Answers to May Bible Questions.

1. Michael Jude 9.
2. III John 9.
3. I John 3: 2.
4. II Peter 3: 7, 10, 12.
5. II Peter 2: 7.

Correct Answerts sent in by: Erik B. R. Haave, Cameo, Sask.; Josef Haave, Naicam, Sask.; Alfhold Haave, Hagen, Sask.; Beatrice Aasheim, Atwater, Sask.; Agna Pederson, Weldon, Sask.; Thelma I. Olson, Simmie, Sask.; Olive Berstad, Fairy Glen, Sask.; Myrtle Hansen, Mount Green, Sask.; Dagmar Kvalnes, Star City, Sask.; Reuben Thompson, Ratner, Sask.; Ada Nelson, Macoun, Sask.; Carl A. Haltug, Maxim, Sask.; Martha Haugen, Spruce Home, Sask.; Mrs. Laura Brown, Oungre, Sask.; Mrs. Alfort Torgunrud, Lake Alma, Sask.

"Beware of little extravagances; a small leak will sink a big ship."

—*Benjamin Franklin.*